

v pozni noči. Na to tožbo je c. kr. dež. namestnik 4 občinam hudo zabičal, da ne smejo nikoli in nikjer dovoliti streljanja, ako ne soderovi g. ravnatelj na Slatini. Mimogredé bodi omenjeno, zakaj so si neki po postavi izvoili davkoplačilci župana, da so jim dali sedaj nadžupana! Sedaj se je veselil g. dr. Hoisel misleč, da bo letos imel dne 4. julija vendar mirni večer. A kmetje in fantje so na to še le pravo veselje imeli do kresov in strela, ker so videli, da se jezi „ta mali“, s katerim so marsikateri še skupaj v šolo hodili. Še več in večjih kresov napravijo in za streljanje kmalo steknejo primeren kraj v sosednji občini, kjer še izvoljenemu županu niso postavnih pravic pristrigili z vsiljenim nadžupanom. Tudi v Rajnkovcih in pri sv. Mohorju so pokazali, da še nimajo nadžupana. Po večni luči zažgejo prvi možnarec. Nekdanji pridni „Pepič“ že Bog ve, kedaj o večni luči ni se odkril in prekrižal, a ko začuje pok, — „sveti božji križ!“ sname klobuk in teka po Slatini, da so mu se kar čudili in smejali. V strahéh je bil posebno za neko gospo P., če ni zavoljo slabih živcev že pri prvem strelu na tla se zgrudila. Leta za njo in prosil in priganja, kogar najde, naj jo gredó iskat. Vendar jo naleti in že zine, da bi jo tolažil, a gospa ga prehitil, rekoč: Gospod doktor! kaj pa je nocoj, da je tako lepo razsvitljeno po okolici in da streljajo? To je bil krop in dolg nos, ki si ga je obrisal z debelimi psokami na Slovence. V svojem ukazu opozarja c. kr. dež. namestnik, da ima naš kraj veliko koristi od gostov. No, najbolj hvaležni našemu kraju, ki s svojo lepoto in zdravilnimi zvirki vabi tujce, imeli bi pač biti dr. Hoisel in drugi, ki prihitijo po leti k nam si nabirat, da imajo po zimi kaj živeti. Mi pa g. dr. Hoiselnu in vsem, ki imajo naš kraj za molzno kravo, moremo hvaležni biti toliko manj, ker delajo med nami že več let nemir in ker s Slatino tako slabo gospodarijo, da gre vedno rakovo pot.

Iz Ljubljane. (Dom in svet) Urednik tega jako vrliga lista, preč. g. dr. Fr. Lampe, naznanjuje novo obliko lista svojim mladim bralcem tako-le: Brez hrupa, pohlevno, v skromni obleki je zahajal dve leti „Dom in svet“ med Slovence. Polagoma je rastel ter s tem dokazal, da njegov izdajatelj ni delal na „slepo srečo“. Letos se je nepričakovano oblekel tudi v ličen plašč, češ, naj bi mu nihče ne očital, da se tako siromašno upa med daljni svet. Pa še to ni dovolj. Ko se je ob novem letu prav pošteno predstavil občinstvu ter ga je doletela marsikatera hvala, prevzel ga je nekak napuh. Posebno ga je bolelo, ko so ga primerjali drugim listom in dostavljali: „Žal, da nima slik“. In pogumen je naš mladič dovolj, da je že pred nekolikimi meseci sklenil: s slikami se hočem okrasiti, naj velja, kar hoče. In evo ga! Danes

se Vam predstavlja kot ilustrovan list; podal Vam je že zadnjič prilogo in danes je pravilno ilustrovan. kakor hoče biti z božjo pomočjo in pomočjo blagih prijateljev tudi nadalje. Izdajatelju pač ni treba udarjati na veliki zvon in razglašati, da se je že od začetka poprijel svoje izbrane naloge z vso resnobo trdnega značaja pač mu ni treba zatrjevati, da se hoče tudi nadalje z jekleno voljo povspenjati do svojih vzorov. Da, vzorom bode služil naš list in v nemal Slovence za prave vzore, storil bode duševno in gmotno, kar bode mogel. Zato se trdno nadeja, da bodo Slovenci izdajatelja vsestransko podpirali. Pa tudi prosi najuljudneje, naj ga rojaki ne zapusté. Kar mu bode izročili, rojaki, bodi si duševno, bodi si gmotno, vestno bode položil — to trdno obeta — na oltar mile nam domovine.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Blizo vsi udje presvitle cesarske rodbine so bili dnes v pričó pri poroki cesarjeve hčere M. Valerije v Ischlu, in po vseh avstrijskih deželah bila so vidna znamenja ljubezni, katera plameni v srcih vernih ljudstev do presvitle cesarske hiše. — Vsa predmestja združijo se že prihodnje leto z notranjim mestom in bode od leta 1892 torej Dunaj le ena velika občina. Župana pa si voli mesto še tudi na dalje samo ter ga mu torej ne imenuje vlada, kakor je bila iz kraja misel. — Iz c. kr. vseučilišča v Gradci preženó, kakor se sliši, vse srbske dijake ter jih dolžijo, da so krivi neke veleizdaje. Nam se zdi, da za to njih veleizdajo že le ni take sile. — Priprava za razstavo štajarske dežele se vrše sicer na vse moči, toda vidi se, da se razstava odpre prehitro, prej, ko je mogoče razstavljalcem spraviti svoje reči na njo. — O volitvi volilnih mož v Podklostru, koroškem trgu, so necega moža težko ranili in je mož še tisti den umrl. Nesrečnež je šel poleg dveh drugih dražiti društvo onih, ki niso volili z njegovo stranko in pri tem ga je nekdo dregnul z nožem v rebra. To je sicer žalostno, da se je to zgodilo, ali nemškutarji sami so krivi v tem, drug nihče. — Na celi koroški zemlji ni c. kr. notarja, da zna slovenski in vendar prebiva nad 130.000 Slovencev v njej. To je očitna krivica in vlada mora gledati na to, da tudi v tem dobi slov. ljudstvo svojo pravico. — Kakor smo že naznanili, ustavili so sedaj v Ljubljani vsi pekovski pomočniki delo, toda mojstri so dobili pomočnikov iz Maribora in vsled tega še bela Ljubljana ni brez „belih žemelj“. — Ako pojde tako naprej, ne bode na Krasu več le sivih peči, ampak v nekaterih letih bode na njem že več ali manj vse zeleno. Da bi le bilo! — Na c. kr. gimnaziji v Gorici prične se jeseni po-

učevanje v slov. jeziku, menda tako, kakor ga imamo že mi na c. kr. gimnaziji v Mariboru. Nekaj je to že, toda pičlo malo. — Otroški vrt v Greti pri Trstu, ki ga je ustanovilo laško društvo „pro patria“, prevzame bojda mesto v svojo skrb, ali pa ima pravico za to? Najbrž je nimá, toda mestni svet vpraša malo za to, ako v tem le pogoltno kaj slov. otrok. — Pri dež. blagajnici za Istro je nek ital. uradnik 82 jezer goldinarjev zapravil na škodo maloletnih prebivalcev. To je laška zvestoba ali ka-li. — Dež. razstavo imajo v septembru tudi v Zagrebu, prireja jo kr. kmet. družba, ki obstoji ondi že 50 let. — Iz Ogerskega se, hvala Bogu, v tem tednu ne more nič kaj posebnega poročati. Naučni minister, grof Czaky, čaka še vedno na odgovor, ki pride v kratkem iz Rima, gledé na vzrejo otrok iz mešanih zakonov. Pri tej reči pa je g. minister prav slabo naletel.

Vunanje države. Da je sv. Očetu v Rimu, Leonu XIII., neka knezinja volila veliko posestvo v Franciji, to je sicer resnica, ne pa to, da ne tirja francoska republika od sv. očeta za to volilo nobenih davkov. Kdor pozna može v francoski republiki, tega tudi ni pričakoval; o tej reči so zagnali samo framasoni glas v svet, da bi ljudi prekanili, češ, da francoska republika ni v rokah, katol. cerkvi sovražnih. Sleparija! — Italija bojda ne trpi rabuk zoper našo državo, ki bi nastale vsled tega, da je ona razpustila društvo „pro patria“. No, kmalu bomo čuli, da je ta ukaz ministra Crispija — bob v steno ali bolje pesek v oči. — Pri francozih je sedaj „lepa navada“, da kaže vse, kar čuti francosko, neko ljubezen do Rusov. To pa je nekaj, čemur ni verjeti veliko. — Na Angleškem nagibajo pa se može tamošnje vlade na prijateljstvo do Nemčije. To prijateljstvo pa potegne že višje! — Sedaj je gotovo, da pojde cesar vseh Nemcev, Viljem II., še to poletje k ruskemu carju. Za Avstrijo nima to veliko sreče v sebi. — Kaj da bode iz Ferdinanda, doslej kneza Bolgarije, to zna sam Bog, govori se veliko o tem, da na zadnje vendar-le ne pojde več v Bolgarijo. — Razkralj srbski, Milan, dela sedaj velike spletke in vidi se, da ima za seboj državo, ki ni prijazna Slovanom. Prav pa ne zna nihče, katera da ga vodi — za nos. Sreča za-nj ne pricvete iz njegovih spletek. — Turski sultan izgubi najbrž že v malem času otok Kreta in to v roke Grkov, se ve, da imajo anglijski kramarji roke v mes. — V Aziji so nastali nemiri in sicer v Libanonskem pogorju, kjer se kršé. Armenci upirajo turski sili. — Suženstva še v notranji Afriki ni konec in so mohamedanski Arabci največ krivi tega zločinstva, ki je sramota za vse človeštvo. — V južni Ameriki ste si republiki Guatemala in San Salvador segli v

lase, to se pravi: vojsko ste si napovedali in je bojda že tudi prišlo do bitke med njima. — Vlada zjedinjenih držav severne Amerike je že pripoznala svojo najnovejšo sestro, republiko v Braziliji in te dni pošlje več ladi tje doli, da jo pozdravijo kot posestrimo svojo.

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

Takrat mislim prav naglo potovati, kajti moj drug, obsojen mojo malenkost počakati, da se vidiva iz obraza v obraz, prosi že vse svetnike, da bi me vendar enkrat prinesli tje doli na njegovo mesto. Nastopili so namreč že pasji dnevi, tedaj pa je tam doli na obrežji Adrije neznosna vročina in si človek svoje razgrete ude le v morskih valovih malo ohladi. Potoval bodem toraj brzo, ustavil se samo v Ljubljani in Reki in to le toliko, da si malo odpočijem, kar mi božja in cesarska postava dopušča; omenil bodem le nekaj malega o Ljubljani, Reki in morji, potem pa krenem kar hitro tje doli v daljni Zadar, največje iridentijsko gnezdo v Dalmaciji. Tudi Zadra Vam ne bodem natančno opisoval — pozneje, ako drago, pač — nego ga le nekaj splošno omenil. Ustavil se bodem za sedaj le v cerkvi, koja hrani jako drago svetinjo celega krščanskega sveta, katero sicer vsak kristijan po imenu pozna, kaj natančnega o nji pa ve le malokateri.

Gospod urednik! Vi ste v svojem življenji gotovo že kje slovo jemali, gotovo tedaj, ko so Vas oče v šolo zavlekli, — študirali ste brez dvombe tudi Vi in to oddaljeni od rojstnega kraja, kaj ne? No, potem pa že veste, kaj se pravi „poslavljeni se od svojih dragih“. Človeka nekaka slabost obhaja in tako čudno mu je tam na tistem kraji, kjer ima človek, kakor učnjaki trdijo, srce, posebno, ako se mora daleč podati in to za dalje časa in je v božjih rokah, ako še bo kedaj svoje drage videl. Da je bilo tudi meni nekako medlo, ko sem se poslavljal od mile štajarske zemlje, ostavljal svoje roditelje in prijatelje ter se podajal v daljno Dalmacijo, to si po tem vsem lahko mislite. Bivši moj profesor — Bog mu daj zdravje, — ki me precej dobro pozna, prerokoval mi je, da se bodem po domovini jokal. Čisto poparjen sem se torej vsedel v kupé, položil svoje ude, kolikor mogoče, v prijetno lego ter sem jel razmišljati o svojem bodočem življenji v Zadru, o prerokovanji profesorjevem itd. Na tej in ovej postaji videl sem kak znan obraz, kar mi pa ni bilo nič kaj po volji, kajti človek je v enakih okoliščinah najraje sam, da si srca s prijateljskimi spomini še bolj ne obteži. Zatoraj sem se odmaknil od okna, le v Ponikvi pomolil sem ka-